

РЕШЕНИЕ

№ 845

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежана Бакалова

Членове: Цветомира П. Кордоловска Д.
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221000502885 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по **въззивна жалба вх. № 301908/07.09.2022 г.** от „ТОМА СТРОЙ“ ЕООД (н), ЕИК 203017188, представлявано от А. К. Б., в качеството ѝ на Синдик, със служебен адрес гр. Благоевград, ул. „Т. Александров“, № 47, ет. 3, ап. Офис 10 срещу **Решение № 262654/08.08.2022 г.**, по гр.д. № 2987/2021 г., на СГС, I-19 с., **с което са отхвърлени исквете за осъждането на А. К. П., ЕГН *****, в качеството ѝ на Пом. ЧСИ и М. И. Б., ЕГН *****, в качеството му на ЧСИ, рег. № **, двамата със служебен адрес гр. София, бул. „Витоша“, № 10, ап. 3, да заплатят солидарно сумата 504528.00 лв., обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи, за периода 25.03.2016 г. – 17.03.2019 г., сумата 135000.00 лв., обезщетение за забава за периода 05.03.2018 г. – 05.03.2021 г. (при посочване в решението като крайна дата 05.03.2019 г.), на осн. чл. 441 ГПК, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.** Решението е било постановено при участието на подпомагаща ответника Б. страна – „ДЗИ ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407.

Въззивникът счита постановеното решение за неправилно. Счита за неправилен решаващия мотив на СГС, че ГПК не предвижда уведомяване на всички длъжници по изп. Дело за издаденото Постановление за възлагане, а само собственика на имота. Сочи, че въззивникът е „само“ ипотекарен длъжник и не фигурира в издадения изпълнителен лист. Длъжник по делото е „Интербетон“ ЕООД и като такъв е следвало да бъде уведомен и същият има право да обжалва Постановлението. По тази причина и съставът на СГС е приел, че жалбата на „Интербетон“ ЕООД е допустима и я разгледал. Счита,

че този извод на състава на СГС е обвързващ и за исковия съд в настоящото производство, тъй като по въпроса се формирала СПН. Оспорва извода на първоинстанционния съд, че „Интербетон“ ЕООД било надлежно уведомено чрез лицето Т. Ч., тъй като по делото не била доказана никаква служебна връзка между това юридическото и физическото лице, а бил налице само общ адрес на управление на „Интербетон“ ЕООД и „Еко бетони“ ЕООД, на което Ч. бил управител. По същество моли за отмяна на атакуваното решение и уважаване на предявените искове.

В границите на срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемата А. К. П., ЕГН *****, депозира **отговор вх. № 304129/27.09.2022 г.**, в който счита постановеното решение за правилно и законосъобразно. Счита за правилен извода, че липсва незаконосъобразно поведение на изпълнителния орган. Сочи съдебна практика по въпроса за фактическия състав на отговорността на ЧСИ. Оспорва оплакванията във въззивната жалба и от своя страна излага виждането си по въпроса, както и сочи относима съдебна практика. Счита, че безспорно е било установено от събраните гласни доказателства, че Ч. сам се е представял за служител на „Интербетон“ ЕООД. В подкрепа на това били налице и писмени доказателства по делото. Счита, че връчителят не е бил длъжен да събира доказателства за качеството работник или служител на лицето, изразило съгласие да приеме съгласие като сочи съдебна практика и по този въпрос. Сочи, че влизането в сила на постановлението на 17.11.2015 г. е било конкретно установено и от ВКС. Счита, че ищецът не е доказал наличието на всички предпоставки за ангажиране на деликтната отговорност на ответниците. По същество моли за оставяне на въззивната жалба без уважение.

В границите на срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззивникът М. И. Б., ЕГН *****, депозира **отговор вх. № 306008/10.10.2022 г.**, в който счита за несъстоятелно становището на въззивника, че ГПК изисква уведомяване на всички длъжници за действията касаещи отделно процесуално правоотношение в рамките на изпълнителното производство, каквото била публичната продан. Сочи, че датата на влизане в сила на Постановлението била 17.11.2015 г., като до този извод е достигнал двукратно и ВКС в постановените Определение № 197/16.09.2016 г., по т.д. № 1624/2016 г., I ТО и Определение № 69/08.02.2017 г., по ч.т.д. № 2645/2016 г., II ТО. Оспорва твърдението на въззивника, че съдът по деликтния иск е обвързан от решението, постановено в производството по чл. 435 ГПК. По същество моли за отхвърляне на въззивната жалба.

В границите на срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, подпомагащата страна „ДЗИ ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД депозира **отговор вх. № 304724/03.10.2022 г.**, в който счита въззивната жалба за неоснователна и необоснована. Счита, че жалбата възпроизвежда твърденията в исковата молба, но не съдържа твърдения за наличие на всички елементи от фактическия състав на деликт, който се твърди да е осъществен. Счита, че твърдението да са претърпiani пропуснати ползи от ползването на имот, който доброволно е бил предоставен по силата на договорна ипотека за обезпечение на чуждо задължение за голословно. Счита, че по делото не са налице доказателства, от които да се направи извод, че от страна на ответниците е било извършено действие/бездействие, в резултат от което въззивникът да е бил лишен от възможността да ползва имота и е претърпял пропуснати ползи от ползването. По същество моли за постановяване на съдебно решение, с което първоинстанционния акт бъде потвърден.

За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното от **фактическа и правна страна**:

Не е бил налице спор между страните, а и се установява от представеният Договор за покупко-продажба на търговско предприятие от 16.04.2014 г. и Приложение № 1 към него, че „Тома Строй“ ЕООД е придобил търговското предприятие на „Гео Строй ГД“ ЕООД като съвкупност от права, задължения и фактически отношения като в предприятието е включено и правото на собственост върху изрично изброените недвижими имоти, измежду които и индивидуализираният в т. 12 – Ресторант на две нива, находящ се в гр. София, ул. „Узунджовска“, № 7-9, заедно с Гаражна клетка № 7, в общ подземен гараж в сутерена на сградата.

Не е било предмет на спор и обстоятелството, че придобиването на правата върху имота от ищеца е извършено след като върху него е била учредена Договорна ипотека в полза на „Райфазенбанк (България)“ ЕАД от предходен негов собственик – „Боско строй“ ЕООД, за обезпечаване на задълженията му към Банката по Договор за кредит. (нот. Акт № 62, т. II, д. 241/2010 г., нот. Акт № 112, т. II, д. 276/2014 г.)

Не е било предмет на спор и, че изп.д. № 887/2014 г., на ЧСИ № *** – М. Б., е било образувано по молба на „Райфазенбанк (България)“ ЕАД, срещу „Боско строй“ ЕООД, „Интербетон“ ООД, „Екобетони“ ЕООД и „Тома строй“ ЕООД, качеството на ипотекарен длъжник, въз основа на изпълнителен лист по гр.д. № 50280/2014 г., на СРС.

Не е било предмет на спор и, че в резултат на претърпяното принудително изпълнение и реализирана публична продажба, придобитият от „Тома строй“ ЕООД недвижим имот Ресторант на две нива, находящ се в гр. София, ул. „Узунджовска“, № 7-9, заедно с Гаражна клетка № 7, в общ подземен гараж в сутерена на сградата, е възложен върху „Овърсийз – Хоризонт“ АД, по силата на Постановление за възлагане от 04.03.2015 г., издадено по изп.д. № 887/2014 г.

Не е било предмет на спор и, че с Протокол за въвод във владение от 25.03.2016 г. купувачът „Овърсийз – Хоризонт“ АД е въведен във владение на имота. Върху него е налице отбелязване за влизане в сила на 17.11.2015 г.

Срещу Постановлението е била подадена жалба от „Тома строй“ ЕООД и е било образувано ч.гр.д. № 5749/2015 г., на СГС, ГО, IV-Б с., по което с Определение от 15.07.2015 г. жалбата е оставена без разглеждане, а производството прекратено. Определението е влязло в сила на 19.11.2015 г. след като е потвърдено с Определение № 3256/19.11.2015 г., по ч.гр.д. № 4654/2015 г., на САС, ГО, IV с.

Срещу Постановлението е подадена молба за отмяна от страна на „Тома строй“ ЕООД, която с Определение № 197/16.09.2016 г., по т.д. № 1624/2016 г., на ВКС, I ТО, е оставена без разглеждане. Определението е влязло в сила на 08.02.2017 г., след като е потвърдено с Определение № 69/08.02.2017, по ч.т.д. № 2645/2016 г., на ВКС, II ТО.

Срещу Постановлението от 04.03.2015 г. е подадена и жалба от „Интербетон“ ЕООД, която с Решение № 1960/18.03.2019 г. по ч.гр.д. № 2959/2019 г., на СГС, ГО, VI-А с. е оставена без уважение. Видно от решението е, че съставът на СГС е приел за основателни оплакванията на жалбоподателя „Интербетон“ ЕООД за ненадлежащото му уведомяване за извършеното възлагане на имота с атакуваното Постановление, поради което

е възприел жалбата за допустима, но разгледана по същество – неоснователна.

Във връзка с обосноваване на претърпяните вреди под формата на пропуснати ползи от имота от страна на ищеца по делото е представен Договор за наем от 28.09.2016 г., по силата на който възложеният върху „Овърсийз – Хоризонт“ АД имот - Ресторант на две нива, находящ се в гр. София, ул. „Узунджовска“, № 7-9, заедно с Гаражна клетка № 7, в общ подземен гараж в сутерена на сградата е отдаден за временно и възмездно ползване на „Синема Ентъртейнмънт“ ЕООД, срещу месечна наемна цена в размер на 5000 евро, без ДДС, за срок от 126 месеца и при останалите уговорени между страните условия в Договора.

По делото е представено и Решение № 260002/15.01.2021 г., по в.гр.д. № 433/2020 г., на ВАпС, ГО, с което е потвърдено Решение № 260141/17.07.2020 г., по гр.д. № 2242/2019 г., на ВОС, с което са отхвърлени исквете на „Тома строй“ ЕООД (н) за осъждането на „Овърсийз – Хоризонт“ АД да заплати обезщетение за ползите от които ищецът е бил лишен в резултат от ползването на имота, на осн. чл. 59, ал. 1 ЗЗД, неправомерно получени от ответника наеми по силата на индивидуализирания по-горе Договор за наем, на осн. чл. 93 ЗС и евентуално обезщетение за неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищеца, формирано от средномесечния наем за имота, на осн. чл. 59, ал. 1 ЗЗД.

От страна на ответниците са представени писмени доказателства за установяване на твърденията им, че лицето Т. Ч., многократно е поучавал съобщения и призовки за дружеството „Интербетон“ ЕООД, с отразяване, че е негов служител.

В хода на производството са събрани и гласни показания, чрез разпит на един свидетел на страната на ответницата П. – Е. Д. Х., „призовкар“ при ответника Б.. Показанията на свидетел се ценят в частите, в които са резултат на непосредствени и лични възприятия, не противоречат на останалите възприети за установени факти и обстоятелства и при отчитане на служебната му зависимост от отв. Б.. От показанията се установява, че заеманата длъжност включва връчване на книжа и уведомяване на лица и длъжници. Заявява, че дружеството „Интербетон“ му е известно и си спомня, че многократно е връчвал книжа. Седалището на дружеството се намирало на ул. „Околовръстен път“, № 11 – бетонов възел, където бил връчвал призовки и книжа на служител на дружеството. Споделя, че познава лицето Т. Ч. и, че той е лицето, на което е връчвал и последния е получавал книжа за посоченото дружество. Бетоновия възел и камионите, които товари били обозначени с табели „Интербетон“. При връчване на книжа на лицето Ч., той се представял като служител на дружеството и свидетелят не се е съмнявал в това.

В хода на въззивното производство и за установяване на средния пазарен месечен наем за процесния имот е назначена СТЕ и допълнителна такава. Заключение се цени от въззивния съд като компетентно и безпристрастно дадено и не противоречащо на останалите събрани доказателства. От заключенията се установява, че за процесния период средния пазарен наем за имота възлиза на сумата 382259.00 лв. Съобразно условията по представения договор за наем наемната цена възлиза на сумата 349442.00 лв. Вариант на средномесечния пазарен наем за периода на претенцията е изготвен и при съобразяване на състоянието на имота към

момента на извършения въвод във владение, при което сумата възлиза на 344273.00 лв.

Въпросът за **допустимостта на въззивната жалба** е разрешен с постановеното по делото Определение № 2614/19.10.2022 г., поради което същата подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели съставът на САС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява **валидно**. Произнасянето на СГС съответства на заявените за разглеждане осъдителни иски претенции, които черпят правното си основание от разпоредбите на чл. 441, ал. 1 ГПК, вр. чл. 37, ал. 3, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ и 86, ал. 1 ЗЗД, поради което решението се явява и **допустимо**.

По отношение на **неправилността** на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/9.12.2013 г., по тълк. д. № 1/2013 г., на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

В границите на въззивното производство спорът между страните се е концентрирал върху отговора на поставените във въззивната жалба оплаквания, които резюмирани касаят отговора на въпроса кога издаденото Постановление за възлагане от 04.03.2015 г. е влязло в сила, тъй като се твърди причинените на въззивника вреди да са в резултат от преждевременното въвеждане на купувача по публичната продажба в имота, извършено с Протокол за въвод във владение от 25.03.2016 г.

Съобразно разпоредбата на чл. 441, ал. 1 ГПК частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 ЗЗД за вредите причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. Предвид изричното препращане на чл. 441 ГПК към разпоредбата на чл. 45 ЗЗД следва да се посочи, че фактическият състав на непозволеното увреждане включва: деяние (действие или бездействие), обусловено от волята на извършителя, то да е противоправно, да е извършено виновно и да се намира в причинна връзка с реално настъпила вреда. Изрично в разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от Закона за частните съдебни изпълнители е предвидено, че частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. Константната съдебна практика се придържа към разбирането, че частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Да е „пряка“ последицата означава, че уврежданият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител, тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането. (така Р № 340/08.01.2013 г., по гр.д. № 1295/2011г., ВКС, IV ГО; Р № 264/08.04.2010 г., по гр.д. № 474/2009 г., ВКС, IV ГО; Р № 139/31.05.2011 г., по гр.д. № 1445/2009 г., ВКС, IV ГО и Р № 184/21.09.2011 г., по гр.д. № 1124/2010 г., ВКС, III ГО).

Съобразно разясненията, дадени в мотивите на т. 3 от ТР № 7/2014/31.07.2017 г., на ВКС, ОСГТК, с разглеждането на споровете по чл. 435 ГПК - дали съществува правото да се иска унищожаване на действието,

проведено от изпълнителния орган или съответно, дали съществува в тежест на съдебния изпълнител задължение да извърши исканото действие, се разрешава процесуалния въпрос за валидността на процесуалните действия на съдебния изпълнител. Приетото от съда разрешение се отнася единствено до обжалваното конкретно действие или отказ на съдебния изпълнител и не се зачита като правоустановяващо действие по други спорове - то не обвързва съда, разглеждащ деликтния иск на увредения за присъждане на обезщетение от причинено процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение от частен съдебен изпълнител. Съдът сезиран с този иск следва да осъществи самостоятелна преценка за законосъобразността на действията или бездействията на изпълнителния орган като не е обвързан от съдържанието на съдебното решение постановено по реда на чл. 436 ГПК. Решението на окръжния съд не е в състояние да формира сила на пресъдено нещо по законосъобразността на процесуалната дейност на изпълнителния орган, която да бъде съобразена в спорове, в които се третира същия процесуален въпрос.

Посочената съдебна практика и разяснения в ТР на ВКС отнесени към конкретиката на казуса, водят до извод, че настоящият съд като деликтен такъв, не е обвързан от възприетото от различните състави, разглеждали жалбите по чл. 435 ГПК на въззивника и на дружеството „Интербетон“ ЕООД. Настоящият състав намира, че от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства е възможен извода, че извършеното уведомяване на дружеството „Интербетон“ ЕООД, чрез лицето Т. Ч., отразено в съобщението като „служител“ е извършено редовно, при условията на чл. 50, ал. 3 ГПК. Видно е от представените по делото писмени доказателства, че лицето Ч. многократно е получавал съобщения, адресирани до посоченото дружество като негов служител, с ясното съзнание, че не е такъв. Същото поведение е демонстрирал и пред призовкаря на ЧСИ, разпитан в хода на производството като свидетел. Вярно е, че разпоредбата на чл. 50, ал. 3 ГПК изисква в съобщението връчителят да посочи имената и длъжността на получателя, но доколкото той не разполага с правомощия да изисква конкретни доказателства за удостоверяване на качеството, то следва да се приеме, че посочването на „управител“, „служител“, „работник“ и т.н. е достатъчно. Отделно от посоченото, възможен е и извода, че лицето Т. Ч., приемайки съобщението адресирано до дружеството „Интербетон“ ЕООД и заявявайки, че е негов служител, е поел задължение да го предаде на адресата. Следователно с постановяването на Определение № 3256/19.11.2015 г., по ч.гр.д. № 4654/2015 г., на САС, ГО, IV с., с което е потвърдено оставянето без разглеждане на подадената срещу Постановлението жалба от настоящият ищец, възлагателното постановление е влязло в сила. В този смисъл и извършеният на 25.03.2016 г. въвод във владение от първата ответница, в качеството ѝ на Помощник ЧСИ, не се явява процесуално незаконосъобразен.

В случай, че горните мотиви досежно влизането в сила на Постановлението за възлагане не бъдат възприети и се приеме, че то е влязло в сила на 18.03.2019 г., с отхвърляне на разгледаната по същество жалба по реда на чл. 435 ГПК на „Интербетон“ ЕООД, се налага извод, че действително купувачът по публичната продажба е бил въведен в имота преждевременно. Този факт обаче сам по себе си не е достатъчен, за да доведе до извод, че са налице основания за ангажиране на отговорността на двамата ответници.

В настоящото производство ищецът е обосновал пропуснатите си ползи с невъзможността да ползва имота и да реализира доходи от него.

Доказателства в в подкрепа на твърденията, че имотът е бил ползван от ищеца и същият е имал възможност да реализира доходи от него, както и за техния размер не са ангажирани. В тази насока следва да бъде посочено, че публичната продажба на недвижим имот се провежда съобразно правилата залегнали в гл. 43-та от ГПК и етап от нея е извършването на опис и оценка на имота, който подлежи на продажба. Съобразно разпоредбата на чл. 486, ал. 1 ГПК след извършването им имотът се оставя във владение на длъжника до извършване на продажбата, който е длъжен да управлява имота като добър стопанин. В случай, че длъжникът не стопанисва добре имота, управлението му се предава на друго лице. От събраните специални знания и от представеният Протокол за въвод във владение се установява, че към датата на въвода - 25.03.2016 г., имотът е бил празен с изключение на строителни материали в него, дограма с нарушена цялост. Не са установени лица, всички врати са били заключени и заварени отвътре. Посоченото състояние на имота, съпоставено с уговорките, съдържащи се в представения от ищеца Договор за наем от 28.09.2016 г., сключен между купувача по публичната продажба – „Овърсийз – Хоризонт“ АД и наемателя „Синема Ентъртейнмънт“ ЕООД, водят до извод, че в действителност имотът не е бил в състояние годно за ползване по предназначението му като Ресторант, без извършване на довършителни и ремонтни СМР. Следователно, ищецът също не би могъл да ползва имота по предназначението му и да реализира доходи от него.

На следващо място не са налице доказателства, че твърдяните вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, са реално настъпили. Съобразно разпоредбата на чл. 82 ЗЗД обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при поражение на задължението. Пропуснатите ползи са неосъществено увеличаване на имуществото, което се определя с оглед на предполагаемото развитие, което работите на увредения биха имали, ако договорното задължението би било изпълнено по уговорения между страните начин. За да е налице пропуснатата полза, трябва да е съществувала сигурност за увеличаване на имуществото. Подобни твърдения и кореспондиращите им доказателства не са налице. Не се установява и пряката и причинна връзка на твърдяните вреди с незаконосъобразни действия на първата ответница - Пом. ЧСИ, за които тя да отговаря и, които биха обосנוвали солидарната отговорност на втория ответник – ЧСИ.

Неоснователността на претенцията за главното вземане на ищеца срещу ответниците, налага извод за неоснователност и на претендираното акцесорно вземане, представляващо обезщетение за забава върху главницата.

По изложените съображения предявените от ищеца искове за осъждането на ответниците да заплатят солидарно сумата 504528.00 лв., обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи, за периода 25.03.2016 г. – 17.03.2019 г., сумата 135000.00 лв., обезщетение за забава за периода 05.03.2018 г. – 05.03.2021 г. (при посочване в решението като крайна дата 05.03.2019 г.) като неоснователни и недоказани ще следва да бъдат отхвърлени. Достигайки до идентичен краен правен извод, първоинстанционния съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което ще следва да бъде потвърдено.

По разноските. На осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, разноски на ответниците макар и да се следват – не се присъждат, предвид липсата на подобно искане.

Възнаграждение за оказана на въззиваемата П. безплатна правна помощ в хипотезата на чл. 38 ЗАдв от адв. М., макар и да е поискано не се присъжда, предвид липсата на представен договор за правна защита при посочените условия. Посоченият в представения списък по чл. 80 ГПК договор, е изричен и касае производството пред СГС.

На осн. чл. 78, ал. 6 ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса за разглеждане на въззивната жалба пред САС, възлизаща на сумата 12790.56 лв.

Мотивиран от изложеното, съставът на Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262654/08.08.2022 г., по гр.д. № 2987/2021 г., на СГС, I-19 с.

ОСЪЖДА „ТОМА СТРОЙ“ ЕООД (н), ЕИК 203017188, представлявано от А. К. Б., в качеството ѝ на Синдик, със служебен адрес гр. Благоевград, ул. „Т. Александров“, № 47, ет. 3, ап. Офис 10 да заплати по сметка на СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, в полза на Бюджета на съдебната власт, сумата 12790.56 лв., държавна такса за въззивно производство, на осн. чл. 620, ал. 5 ТЗ, вр. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението е постановено при участието на подпомагаща втория ответник страна - „ДЗИ ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от съобщаването му, по реда и при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____